Chúa Nhật thứ 30 Thường Niên - Năm A – 25/10/2026 – Đức Ông Phêrô Nguyễn Quang

Bài Đọc I – Xuất Hành 22: 20-26: Đừng ngược đãi ngoại kiều, góa phụ hay trẻ mồ côi; Ta sẽ lắng nghe tiếng kêu của họ. Đừng cho người nghèo khó vay tiền mà lấy lãi, và hãy trả lại áo choàng đã cầm cố trước khi mặt trời lặn. Ta là Đấng nhân từ.

Đáp Ca – Thánh Vịnh 18: Lạy Chúa, con yêu mến Ngài, vì Ngài là sức mạnh, là tảng đá và là Đấng giải thoát con. Chúc tụng Chúa; Ngài bảo vệ con khỏi kẻ thù và ban phúc lành. Ngài ban chiến thắng và tỏ lòng nhân từ.

Bài Đọc II – 1 Thêxalônica 1:5c-10: Anh em đã noi gương chúng tôi và noi gương Chúa, đón nhận Lời Chúa ngay cả trong gian truân. Đức tin của anh em đã trở thành mẫu gương cho các tín hữu ở khắp nơi; anh em đã từ bỏ ngẫu tượng để phụng sự Thiên Chúa.

Tin Mừng – Mátthêu 22: 34-40: Một chuyên gia luật hỏi thử Chúa Giêsu về điều răn trọng nhất. Chúa Giêsu trả lời: đó là yêu mến Thiên Chúa hết lòng; điều răn thứ hai cũng tương tự, là yêu người thân cận như chính mình. Tất cả Lề Luật và các ngôn sứ đều tóm gọn trong hai điều này.

Kính Thưa Quý Ông Bà, Anh Chị Em Thân Mến,

Từ xa xưa cho đến ngày hôm nay, con người nhân loại vẫn còn phải đối diện với một thực trạng của cuộc sống: đó là không ít người đã tách rời hai giới luật Mến Chúa và Yêu Người thành hai và không có tương quan gì với nhau. Phần nhiều, người ta coi trọng việc giữ đạo nhà thờ nhưng lại không quan tâm đến đồng loại, và ngược lại, cũng không ít người lại chủ trương đạo *"tại tâm"* mà quên việc bổn phận dành cho Chúa.

Bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giê-su khẳng định lại hai giới răn quan trọng nhất và liên hệ không thể tách rời nhau là Mến Chúa – Yêu Người được nói tới trongThập Điều. Thật vậy, Thập Điều được Chúa ban cho Môisen trên núi Sinai tóm gọn lại trong hai điều (*mười điều răn ấy tóm lại hai điều này mà chớ…*):

- ba điều trước tập chú về việc MẾN CHÚA TRÊN HẾT MỌI SỰ và
- bảy điều sau nói đến bổn phận YÊU NGƯỜI NHƯ MÌNH TA VẬY.

1. Yêu mến Thiên Chúa hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn.

- ***Hết lòng:*** Nghĩa là với cả tâm của mình, với cả trái tim của mình, nghĩa là với cả ý chí và tự do.
- ***Hết linh hồn:*** Linh hồn luôn hướng lên Chúa trong cầu nguyện tâm sự với Chúa, tham dự Thánh Lễ và các Giờ Kinh cùng những bổn phận trong bổn đạo.
- ***Hết trí khôn:*** Với cả tri thức và ý thức trong mọi việc mình làm thể hiện tình yêu với Chúa.

Tóm lại, tình mến dành cho Chúa là ưu tiên hàng đầu trong việc sống đạo, với tâm tình của một người con của Thiên Chúa. Thế nhưng, như thánh Gio-an Tông Đồ nói: *"Nếu ai nói: "Tôi yêu mến Thiên Chúa" mà lại ghét anh em mình, người ấy là kẻ nói dối; vì ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, thì không thể yêu mến Thiên Chúa mà họ không trông thấy. Đây là điều răn mà chúng ta đã nhận được từ Người: ai yêu mến Thiên Chúa, thì cũng yêu thương anh em mình."* (1Ga 4: 20-21). Chính vì vậy mà ai đã yêu mến Chúa trên hết mọi sự thì cũng biết yêu thương tha nhân như chính mình.

2. Yêu thương kẻ khác như chính mình ngươi.

Yêu như chính mình là gì? Trong Cựu Ước, sách Tobia đã nói tới nhưng còn mang vẻ tiêu cực là: *"Những gì con không muốn kẻ khác làm cho mình, thì cũng ĐỪNG LÀM điều đó cho người ta"* (Tb 4: 14), nhưng sang Tân Ước, Chúa Giê-su dạy theo hướng tích cực: *"Điều con muốn người khác làm cho mình thì hãy làm cho người ta"* (Mt 7: 12; Lc 6: 31).

Thế nhưng đó mới chỉ là yêu tha nhân bằng mình, mà chúng ta thực hành được đã là chu toàn lề luật rồi. Nhưng càng tốt hơn khi chúng ta dám yêu tha nhân hơn cả chính mình, mới thực sự nên giống Chúa Giê-su, Đấng đã dám thí mạng mình vì yêu, Đấng đã chịu đói khát cho chúng ta được giàu sang. Các thánh Tử Đạo cũng đã dám hy sinh chết đi cho chúng ta được đức tin vào Thiên Chúa. Đó là mức độ cao nhất trong tình yêu là *agapê* – vượt lên trên mọi so đo tính toán, chứ không như *eros* (chiếm hữu) hay *philia* (có qua có lại) theo cách phân tích của người Hy Lạp

Tình yêu không phải chỉ thương ở trong lòng hay là nói nơi đầu môi chót lưỡi, nhưng nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm (x. 1Ga 3:18). Làm sao ta có thể hiến mạng sống mình vì anh em, nếu như không tập từ những cái nho nhỏ như: mong muốn người khác được hạnh phúc, vui, sướng, "được sống và sống dồi dào hơn". Vui với họ, buồn cùng họ. Chia sẻ từng miếng cơm, từng tấm áo, từng lời động viên, an ủi, cũng như không nói hành nói xấu người khác … Làm được những điều nhỏ nhoi như thế, thì ta đã yêu thương họ cách chân thành, và khi cần thì cũng có thể hiến mạng sống vì họ (x. 1Ga 3:17).

Thánh Bênađô nói: *"Mức độ của yêu thương là yêu thương không mức độ"* và thánh Augustino cũng dạy: *"Bạn hãy cứ yêu đi rồi làm gì hãy làm".* Nghĩa là lòng thương xót, yêu thương và bác ái chúng ta không đặt ra cho nó một giới hạn, nhưng là hãy làm những gì chúng ta có thể làm được, và dù làm việc lành gì đi nữa, mà trong việc làm đó không có sự yêu mến thì cũng vô ích mà thôi.

Chúng ta là thân cận của mọi mảnh đời trong xã hội, nhưng đã bao giờ chúng ta phớt lờ hoàn cảnh tang thương của họ, vì những lý do "được coi là thánh thiện và lề luật"…?

Lạy Chúa Giê-su, hành trình qua thập giá đến vinh quang mà chúng con đang bước theo Chúa không chỉ có tương quan hàng dọc với Chúa, mà còn phải được liên kết với thanh ngang của thập giá là tương quan với tha nhân, xin cho chúng con ý thức rằng chúng con chỉ thực sự yêu mến Chúa khi chúng con biết yêu thương tha nhân. Amen